

Τὸ ἄρθρον (членъ) τῆς Βουλγαρικῆς γλώσσης, ὅπερ τίθεται πάντοτε μετὰ τὰ ὀνόματα, διὰ τὸ ἀρσενικὸν γένος, ἐνικὸν ἀριθμὸν, εἶναι тѣ (ἐκ τῆς ἀρχαίας Ὀριστικῆς ἀντωνυμίας εἰλημμένον тѣ) ἢ а (ὅπερ συγχωνεύεται συνήθως μετὰ τῆς καταλήξεως τοῦ ὀνόματος) ἔχον καὶ τοῦτο τὴν ἀρχὴν τοῦ ἐκ τῆς λείαν ἀρχαίας τριτοπροσώπου ἀντωνυμίας и, ἥτις ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Βουλγαρικῇ γλώσσῃ ἦν ἐν χρήσει εἰς τὸ τέλος τῶν ἐπιθέτων ὀνομάτων ἀντὶ ἄρθρου, διὰ τὸ θηλυκὸν та καὶ διὰ τὸ οὐδέτερον то, διὰ δὲ τὸν πληθυντικὸν ἀριθμὸν τὸ ἀρσενικὸν καὶ θηλυκὸν γένος ἔχει тѣ, τὸ δὲ οὐδέτερον та π. χ. хлѣбѣ-тѣ ἢ хлѣба (ὁ ἄρτος) хлѣбове-тѣ (οἱ ἄρτοι) водѣ-та, водѹ-тѣ (τὸ νερὸν, τὰ νερά), перѡ-то перѣ-та (τὸ κονδύλιον, τὰ κονδύλια). Τινὲς τὸ ἄρθρον тѣ μεταχειρίζονται ἐν τῇ ὀνομαστικῇ μόνον, τὸ δὲ а ἐν ταῖς πλάγιας πτώσεσι συγκεχωνευμένον, поясѣ-тѣ (ὄνομ.) пояса, (αἰτίατ:). Κάποτε τὸ ἄρθρον συμφωνεῖ μὲ τὴν κατάληξιν καὶ ὄχι μὲ τὸ γένος, Владѹка-та (γένος ἀρσ: πλὴν ἔχει ἄρθρον θηλ.)=ὁ Δεσπότης.

Τὰ ἐπίθετα εἶναι ἢ ποιότητος σημαντικὰ (Качественни), бѣла книга, ἢ κτητικὰ (Притежателни), Пѣтровъ конѣ (ἵππος τοῦ Πέτρου) ἢ ἀναφορικὰ (относителни) чловѣческии гласѣ (φωνὴ τοῦ ἀνθρώπου) ἢ Περιστατικὰ (обстоятелственни), днешенѣ хлѣбѣ (σημερινὸν ψωμίον) καὶ Ἀριθμητικὰ (числѹтелни), едѹнѣ, първий столѣ. Ἐνταῦθα συναριθμοῦνται καὶ αἱ μετοχαὶ ὡς ἐνεργοῦντα ἢ πάσχοντα ἐπίθετα καὶ διότι κλίνονται ἐπὶ τῶν ἐπιθέτων. Πᾶν ἐπίθετον καὶ μετοχὴ ἔχουσιν ἀνά τρεῖς γένη, τοὺς αὐτοὺς ἀριθμοὺς καὶ πτώσεις μὲ τὰ οὐσιαστικά, μεθ' ὧν συμφωνοῦσι κατὰ γένος, ἀριθμὸν καὶ πτώσιν καὶ τίθεται πάντοτε τὸ ἐπίθετον πρὸ τοῦ οὐσιαστικοῦ.

Τὰ ἐπίθετα ἔχουσι διὰ μὲν τὸ ἀρσενικὸν γένος δύο καταλήξεις, μόνον εἰς τὸν ἐνικὸν ἀριθμὸν, πλήρη (пълно) εἰς ий καὶ ἀποκεκομμένην κατάληξιν (усѣчено) εἰς ѣ καὶ ѣ π. χ.